

Nyt på tværs

Tvær-
kultuRelt
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent arbejde i Danmark

Nr. 4 • december 2022 • 28. årgang

Foto: Ann Juul Kjestrup

Jul i mange lande

Ny kogebog fra Tværkulturelt Center præsenterer 24 juleretter fra hele verden sammen med portrætter af de mennesker, der har bragt dem til Danmark.

Anmeldelse side 8

Foto: BMF

HÅBETS GUD

Livet set med andre øjne.

Side 3-5

Året der gik
Glimt fra Tværkulturelt Centers netværk. **Side 2**

Min barndoms jul
- i Syrien, Norge og Zimbabwe. **Side 2**

щасливого Різдва
Ukrainere fejrer juleaften den 6. januar med hvedegrøden *kutia*. **Side 4**

Kærligheden vandt
Burmesisk teolog begyndte et nyt liv i Danmark, da han blev gift med en pige fra Esbjerg. **Side 5**

Sammen på tværs
Gudstjenester og mødesteder på 46 sprog. **Side 6**

Mød præsten
Interview med Kwang-Woo Chun, der er nyansat præst i den koreanske menighed i København. **Side 7**

Foto: BMF

Jeg har altid håb
19-årig kurdisk pige ventede syv år på asyl. **Side 3**

Foto: BMF

Selvfølgelig skal vi hjælpe
Ukrainsk familie i Skjern støtter flygtninge fra hjemlandet. **Side 4**

Foto: BMF

Pris til tværkulturelt måltidsfællesskab
Middag på tværs i Silkeborg Kirke modtog aktivitetsprisen Stjernestunder. **Side 7**

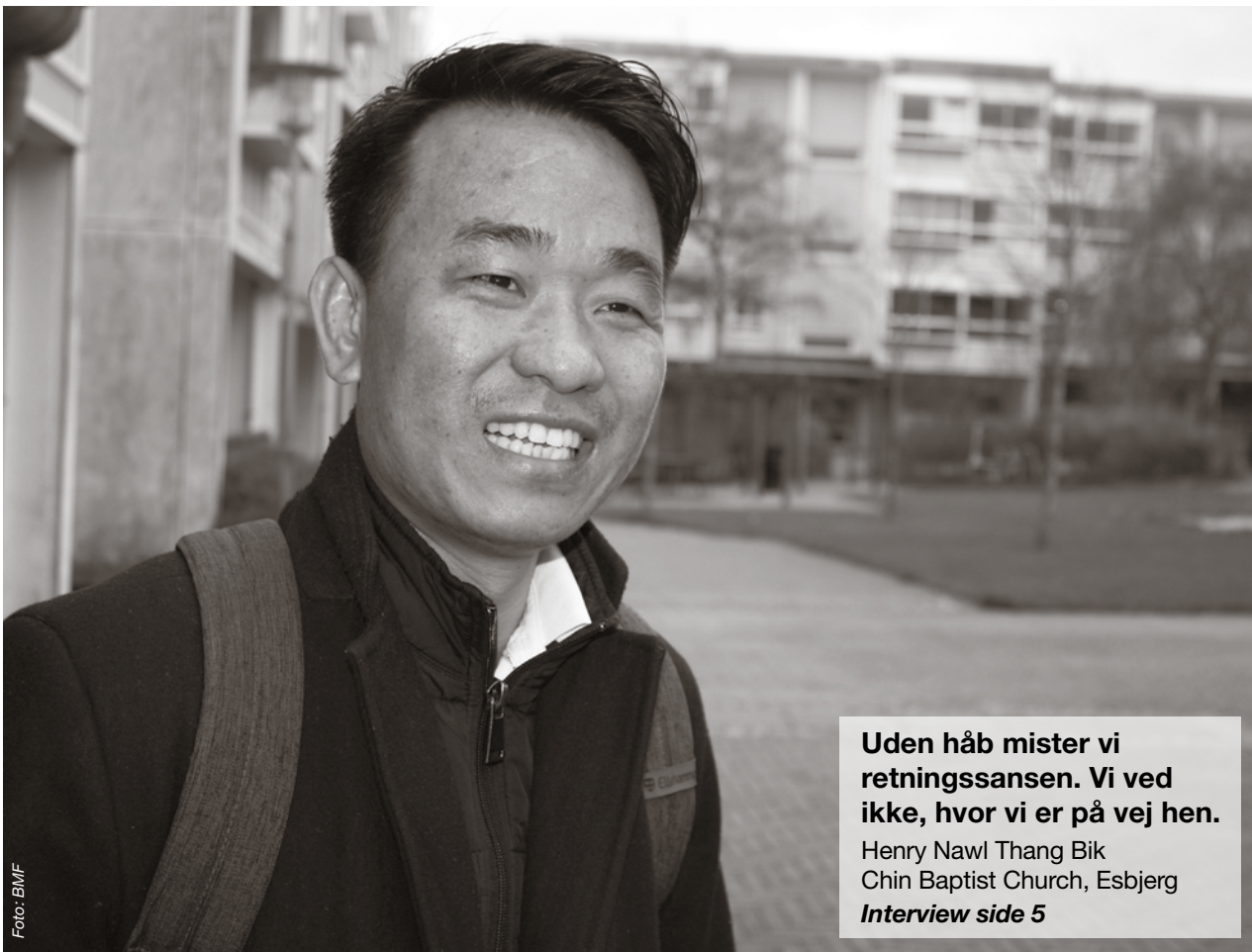

Foto: BMF

Uden håb mister vi retningssansen. Vi ved ikke, hvor vi er på vej hen.

Henry Nawl Thang Bik
Chin Baptist Church, Esbjerg
Interview side 5

Håbets gåde

Når sindet stemmes til tak

Redaktøren har ordet

Det er tankevækkende, at mennesker, der umiddelbart synes at have meget lidt at takke for, ofte kan være læremestre i håb og taknemmelighed. Men egentlig er det vel ikke overraskende. For vi ved godt, at man ikke bliver taknemmelig af at være rig. Derimod bliver man rig af at være taknemmelig, som en livsklog indvandrerpræst skriver et sted, baseret på et langt livs møder med sårbare mennesker i samfundets periferi.

Mødet med flygtninge kan lære os, der er født på den privilegerede del af kloden, at håbet ikke er forankret i os selv og vores egne livsomstændigheder. Håbet kommer til os udefra. Håb er noget, der gives os. Men det er også noget, vi har sammen. Mange har oplevet, hvordan samvær med flygtninge og asylansøgere, der har formået at bevare håbet på de mørkeste dage, kan have en forunderligt livgivende dimension.

Kristne er kaldet til at arbejde for gode forandringer, der kan gøre verden til et bedre sted for alle mennesker. For alle uden undtagelse er skabt i Guds billede og dyrebare for ham. Siden krigen i Ukraine er antallet af mennesker, der er tvunget på flugt fra deres hjem, vokset til over 100 millioner ifølge UNHCR. Det er et svimlende tal, der kalder på modige mænd og kvinder, der vil kæmpe for en bedre og mere retfærdig verden og for større solidaritet og medmenneskelighed, når verdens flygtninge banker på vores dør. Men det kristne håb handler ikke kun om nye muligheder og forandringer. Måske bliver det bedre i morgen. Måske ikke. Det kristne håb er forankret et andet sted - i Guds virkelighed.

Advent minder os om, at Gud kommer til os. Et barn er os født. Vi er ikke alene. Mennesker, der har en klar fornemmelse for deres egen begrænsning, er ofte de mest realistiske. De ved, at de ikke kan og skal klare alting selv. Noget må lægges højere op til barmhjertighedens og håbets Gud. Vi er altid i stærkere hænder. Det ved mange flygtninge.

I Tværkulturelt Centers nyudgivelse *Jul i mange lande*, der anmeldes i dette nummer af *Nyt på tværs*, møder vi håbet i alle dets mange afskygninger i 24 nydanskere stærke fortællinger om barndommens jul. Helt centralt står det kristne budskab. Det var Kristi fødsel, man samledes om med alt det bedste, man havde. Selv under de sværeste omstændigheder stod det klart, at det var værd at give alt for troen på Jesus.

Der er livsspørgsmål, som vi må overlade til Gud - til en, der er større end os, og som har lovet at være med os alle slags dage. Her må vores forankring være. Drømmen om en himmel på jord uden krig, tab, lidelse og uretfærdighed opnås ikke i dette liv. Det ved mennesker, der har oplevet at miste alt, hvad enten de kommer fra Syrien, Iran eller Ukraine. Alligevel formår mange at stemme sindet til tak og leve videre uden at miste håbet. Det er håbets gåde. Lad os lytte opmærksomt, når de fortæller om håbets Gud - han, der altid kommer til os. Glædelig advent.

Birthe Munck-Fairwood

Året rundt

Glimt fra Tværkulturelt Centers netværk 2022

Asylkor og bibelcafé

30-35 afviste asylansøgere fra Udrejsecenter Kærshovedgård samles hver uge til bibelcafé i Bording. "Vi kan mærke, at livet på centret er blevet hårdere," fortæller Anna Lisbeth Sonne, der sammen med frivillige fra folkekirken, Indre Mission og Luthersk Mission står bag caféen. Hun leder også Asylkoret, der består af kristne konvertitter fra Kærshovedgård.
Anna Lisbeth Sonne • 2928 4672 • as@mfk.dk

Dansk for hele verden

Mindst 600 udlændinge fra 90 nationer deltog i Internationalt Kristent Centers dansk- og engelskundervisning i Bethesda i København. IKC tilbyder også bibelstudier, badminton, fællesspisning og udflugter samt opholdsretslig rådgivning. Også i Aarhus tilbydes danskundervisning m.m.
Anna-Kathrine Thunbo Pedersen • 3332 5939 anna-kathrine@ikcenter.dk

Domkirketræf

"Det var Gud, der førte os til Danmark. Derfor ønsker vi at bidrage til det danske samfund og dele Guds kærlighed med danskerne." Det sagde Apam Muivad, præst for den thailandske menighed, da han fik ordet på årets Domkirketræf for migrantmenigheder i Vor Frue Kirke, der samlede præster og ledere fra 14 migrantmenigheder.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Flygtningevenner

Flygtningevenner er et projekt, der har til formål at støtte ukrainske flygtninge i Gladsaxe-Herlev Provsti med tilbud om danske venskabsfamilier. Siden april er 69 flygtninge blevet matchet. Hver måned holdes venskabsmiddage for ukrainere og danske venskabsfamilier. Projektet koordineres af Tværkulturel Kirke.
Ida Tafdrup-Johansen • 9243 0666 • idt@km.dk

Folkekirken på farsi

Naser Rezaei er ansat som farsikoordinator i et samarbejde mellem 11 provstier og tilbyder besøg i menigheder og undervisning, forberedelse og fællesskab på farsi/persisk på digitale platforme. I Aarhus, Holstebro, Hviding, Jelling, København, Allerød, Østved og Sønderby er der regelmæssige tilbud til farsitalende.
Naser Rezaei • 2168 2414 • nr@interchurch.dk

Hilsen til afviste asylansøgere

I februar modtog 30 kristne beboere på et udrejsecenter en personlig hilsen med et kors af oliventræ, chokolade samt den aronitiske velsignelse og et bibelvers. Projektet var støttet af Københavns Mellemkirkelige Stiftsudvalg.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Internationale gudstjenester

Stadig flere sognekirker tilbyder internationale gudstjenester en eller flere gange om året. "Det gør vi med stor glæde," siger sognepræst Mads Graves Pedersen fra Tagensbo Kirke, der fornyligt holdt en velbesøgt gudstjeneste for nykristne asylfamilier.
Mads Graves Pedersen
2179 4103 • mgpe@km.dk

Mandeklub

Hver uge samles 10-15 mænd fra 5-10 lande til international mandeklub i Kvaglund Kirke, hvor de laver mad, spiser sammen og er fælles om forskellige aktiviteter. Nogle er kristne, andre er muslimer eller har en anden eller ingen religion.
Peter Sode Jensen • 8140 3039 • pmje@km.dk

Pinse på mange sprog

Højelse Sogn ved Køge var blandt de mindst 18 sogne, hvor der i pinsen blev læst og sunget på mindst 34 forskellige sprog ved herboende flygtninge og migranter. "Hvert år glæder jeg mig til at læse i kirken," fortæller Christine fra Indonesien.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Smag på verden

I september inviterede Folkekirkens Tværkulturelle Samarbejde i Svendborg til en kulinarisk jordomrejse, hvor familier fra Iran, Somalia, Colombia, Ukraine, Togo og Syrien medbragte retter fra hjemlandet. Hvert land havde sin egen bod med flag og en beskrivelse af retten. Andre populære spise-fællesskaber er middage på tværs, der afholdes i mindst 20 kirker ud over landet.
Pernille Krohn • 9116 9916 • fts.svendborg@gamilo.com

Sommerlejre og konferencer

Tværkulturelle sommer- og weekendlejrer arrangeret af Indre Mission, Luthersk Mission og lokale kirker samlede over 500 børn og voksne. Herudover deltog 170 iranere og afghanere i farsisprogede lejre, og 70 deltog i årets arabiske sommerkonference. Tværkulturelt Centers landsdækkende konferencer i København og Aarhus samlede henholdsvis 90 og 130 deltagere, og 75 deltog i årets InspirationsDage for migrantpræster.
www.tvaerkulturelt-center.dk

Sprogcaféer

Kolding International Congregation (KIC) i Simon Peters Kirke har gennem længere tid haft fuldt hus til en ugentlig sprogcafé, som også ukrainske flygtninge benyttede sig af den første tid i Danmark. Ud over landet har mindst 20 kirker og kirkelige mødesteder i årets løb haft sprogtilbud til nyankomne flygtninge.
Elizabeth Padillo Olesen • 3045 0414 • bethpadillo5@gmail.com

Søndagsfrokost i private hjem

I Nørre Løgum Kirke i Sønderjylland inviterer en gruppe frivillige på skift asylansøgere fra et nærliggende asylcenter på frokost i deres hjem efter højmessens. "Vi kan mærke, at der er behov for mere end gudstjenestefællesskab," siger Henry Holm Hansen fra initiativgruppen.
Henry Holm Hansen • 3072 4626 • loejtvedhansen@outlook.dk

Ukrainere møder ukrainere og danskere

Søndag eftermiddag holder Alderslyst Kirke i Silkeborg åben kirke for 30-40 ukrainere med fællesspisning og mulighed for lystænding i kirkerummet en gang om måneden. Mange kirker ud over landet har åbnet dørene for ukrainske flygtninge med tilbud om lystænding, andagter og samvær.
Poul Gregers Geil • 8682 0470 • pgg@km.dk

Min barndoms jul • i syrien, Norge og Zimbabwe

عيد ميلاد مجيد [eid milad majid]: Glædelig jul (arabisk)

"Jeg voksede op i et kristent område i byen Saydnaya 30 kilometer fra Damaskus. Syrien er et muslimsk land, hvor julen er de kristnes fest. Juleaftensdag satte vi et kæmpestort juletræ op foran byens gamle klosterkirke. Det tog hele dagen at få træet stillet op, fastgjort og dekoreret med elektriske lys. Hvert år hjalp min far, min onkel og vores naboer med at rejse træet. Min far var tømrer, så han var med til at sætte fod på juletræet, der skulle være klar inden julegudstjenesten om aftenen, hvor alle de kristne familier samledes. Så var kirken helt fuld af forventningsfulde børn og voksne. Efter gudstjenesten spiste vi sammen i kirken. De mere velhavende familier sørgede for, at der var mad og drikke til alle – og altid de traditionelle *kubba* (fladbrød med kød-fyld). Bagefter stod vi i mørket uden for kirken og sang julesange omkring træet, og senere var der musik og kædedans på kirkepladsen. Jeg kan stadig mærke glæden fra dengang. Mange familier var fattige, men når det var jul, sørgede kirken for, at ingen manglede noget. Alle hjalp hinanden. Jeg bliver glad, når jeg tænker på de gode minder.

Joseph Zahr (Syrien)
Diplomingeniør og produktionsmedarbejder, Næstved

"Jeg er født i Etiopien af norske forældre. Første gang, jeg holdt jul i Norge, var jeg omkring 10 år. Det var en rigtig norsk jul hos mine bedsteforældre på Vestlandet med sne og masser af julelys, ribbenssteg, et kæmpestort juletræ og en julemand, som var lidt skræmmende, for jeg havde aldrig set en julemand før. Vores jul i Etiopien var helt anderledes. Vi boede på et studenterhjem i Addis Abeba, hvor mine forældre var udsendt for at starte et kristent studenterarbejde. Jeg husker julen som en forventningsfuld og næsten magisk tid. Den 24. december samledes alle nordmænd til julegudstjeneste i den norske kirke i 25 graders varme med norsk præst og norske julesange. Det lignede ikke noget, man så på et norsk julekort, men de anderledes forhold tydeliggjorde, at det vigtigste var julens indhold. Juleaften havde vi altid gæster. Det kunne være andre nordmænd eller studenter. Et af mine bedste minder er at sidde og spille spil med en studerende fra Zimbabwe. Det var bare så hyggeligt. Når jeg tænker tilbage, er det ikke gaver, jeg husker, men de mennesker, vi var sammen med.

Oddrun Aasebø Rønne (Norge)
Kirke- og kulturmedarbejder
Vor Frelses Kirke, Vejle

"Da jeg var barn i Zimbabwe, var julen noget, man fejrede i kirken og hjemme. I byerne var der ikke ressourcer til juletræ eller julepynt. Mine bedsteforældre var de første i min familie, der blev kristne, så vi har ikke lange familietraditioner. Men hvert år tog vi ud på landet til mine bedsteforældre og holdt jul sammen med vores store familie. Det var en kæmpe familiefest med masser af mad og 30 mennesker, der sang og bad. Vi havde ikke juletræ, men vi børn fik penge af min bedstefar og måtte selv bestemme, hvad vi ville købe. Juledag fik vi rigtig fin mad med mange forskellige retter, søde kager og sodavand, som ikke var noget, vi fik til daglig. Da jeg var syv år, flyttede vi til England, hvor der var jul over det hele. Det var helt anderledes end i Zimbabwe. Jeg var meget spændt på at se sne, der for mig var noget meget europæisk, som jeg kun havde set på julefilm i fjernsynet. Og vi fik faktisk sne til jul det første år! Her i Danmark holder vi åben juleaften i den kirke, hvor jeg er præst. Det er meget anderledes end min barndoms jul, men det er et godt koncept.

Taurai Bandawi (Zimbabwe)
Teologistuderende og præst
Odder Frimenighed

Fayeza Ghabremani Pour åbner døren til den nedlagte politistation, der er den kurdiske families midlertidige hjem. Vinterkulden har godt fat i den sjællandske provinsby, men på det sparsomt møblerede tidligere politikontor, der i dag både er familiens stue og soveværelse, er der dækket op med drømmekage, varm te og tændte stearinlys. Som mange flygtninge venter familien på at få deres egen lejlighed. Men de frygter ikke længere at blive sendt tilbage til det land, de flygtede fra i 2015. I september fik familien asyl efter syv år på skiftende asylcentre – heraf næsten fem år på udrejsecentre. I dette interview fortæller 19-årige Fayeza om sine tanker om livet, den kristne tro og en ungdom, der blev væk i det danske asylsystem.

Jeg har altid håb

19-årige Fayeza har boet på asylcentre i syv år. I september fik hun og hendes familie opholdstilladelse.

Syv år er rigtig lang tid af ens liv, når man er 19 år. Jeg var 12 år, da vi kom til Danmark i november 2015. Jeg husker stadig mange ting fra Iran. Mine bedsteforældre og det hus, vi boede i. Men det hører ligesom til en helt anden verden. Min lillesøster husker ingenting. Hun var kun et år, da vi flygtede til Danmark.

Det helt afgørende, der er sket i mit liv, siden vi kom til Danmark, er, at jeg mødte kristendommen. De første år boede vi på et asylcenter i Holstebro. Vi er kurdere og yarsanier*, så jeg kendte ikke noget til kristendommen, men den første påske tog vores lærer min klasse hen i en kirke for at vi kunne lære om danske traditioner. Inde i kirkerummet oplevede jeg en ro, jeg ikke kendte. Som om der var en, der beskyttede mig. Jeg fik lyst til at komme i kirken igen, og senere begyndte min far også at komme.

Da vi fik afslag på asyl, blev vi flyttet til Udrejsecenter Sjælsmark i Nordsjælland. Jeg var lige fyldt 15 år. Min far deltog i undervisning i en kirke i Hillerød, hvor de oversatte til persisk og sang og bad sammen. Han inviterede mig med, og vi begyndte at gå til dåbsundervisning sammen. I Holstebro var jeg begyndt at tro på Jesus, men i Sjælsmark var det hele rigtig svært. Når man bor på et udrejsecenter, ved man, at man ikke er velkommen i Danmark. Jeg følte, at jeg var ved at miste mig selv. Jeg husker en aften, da alt syntes håbløst. Jeg bare græd og græd. Jeg begyndte at bede: Jesus, hvis du er der, så giv mig et tegn. – Der skete ikke noget dramatisk, men den næste dag var det, som om jeg havde fundet mig selv igen. Det er svært at forklare, men det var en meget stærk oplevelse. I lang tid havde jeg haft hovedpine næsten konstant, men nu var hovedpinen væk.

Fra det tidspunkt vidste jeg, at kristendommen var den rigtige vej, og at det var den vej, jeg ville gå. Jeg var klar til at blive døbt sammen med min far. Senere blev min mor døbt i en anden kirke. Nogle tror, at jeg bare blev kristen for at få asyl. Men jeg har følt Jesu kærlighed i mit liv i syv år. Han har hjulpet mig og min familie så mange gange. Jeg blev døbt, fordi jeg tror på Jesus.

*Yarsani: kurdisk religion

Støt Tværkulturelt Center

GIV EN JULEGAVE

Gaver til Tværkulturelt Center er med til at give flygtninge og migranter en stemme og er helt nødvendige for Centrets arbejde.

Hjertelig tak • Merci • Shukran • Thank you

Alle gaver er fradragsberettigede.

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231 • MobilePay: 78684

Da jeg fyldte 18 år, blev jeg indkaldt til den første samtale med Hjemrejsestyrelsen. På det tidspunkt var vi flyttet til Avnstrup, der er et udrejsecenter for børnefamilier. Jeg fik at vide, at fordi jeg var kommet som barn, havde jeg ikke problemer i Iran. ”Du skal rejse hjem,” sagde de. Ud af landet. Jeg blev både vred og bange. Bange for at politiet ville komme om natten og hente mig, sådan som jeg havde set andre blive hentet, og som det var sket for en af mine veninder. Men jeg vidste, at jeg ikke ville forlade min familie. Aldrig.

I Danmark er det normalt, at man bliver selvstændig og kan træffe valg i sit liv, når man bliver 18 år. Men ikke på et udrejsecenter. Jeg følte, at alle veje blev lukket. Ligesom de voksne fik jeg meldepligt to gange om dagen, og jeg kunne ikke længere få betalt transport til min skole. Heldigvis var der nogle, der hjalp mig, og min skole gav mig lov til at fortsætte. De sagde, at alle unge i Danmark havde ret til en uddannelse.

Jeg begyndte at forstå, hvad mine forældre havde gået igennem i flere år. Jeg mærkede deres smerte og sorg og kunne se, hvordan de kæmpede. De prøvede at beskytte min lillesøster og mig og give os så normalt et liv som muligt. På vores værelse så vi film og læste bøger og gamle digte fra Iran. Og når andre på centret var kede af det, læste mine forældre nogle rigtig gode bibelvers sammen med dem. De havde selv oplevet så meget svært og var gode til at give andre håb.

Mens vi boede på Avnstrup, begyndte jeg at synge i et kor, der hedder Omid. Det betyder håb på persisk. Jeg synger stadig i koret. Det har været rigtig godt for mig. Vi synger fra hjertet. Vi er meget forskellige og har alle haft store problemer i vores liv, men kristendommen samler os. Vi synger om Jesus og det håb, han giver os. Det er et rigtig glad fællesskab, hvor vi både kan grine og græde sammen.

En dag for snart seks måneder siden fik vi besked om, at Flygtningenævnet havde genåbnet vores asylsag. Vi havde aldrig opgivet håbet om, at Gud ville hjælpe os, og nu gav han os en ny chance. Vi skulle møde i Flygtningenævnet igen og fortælle, hvorfor vi ikke kunne rejse tilbage. Jeg var den første, der blev kaldt ind. Det handlede om hele vores fremtid, men på en eller anden måde var jeg ikke bange. Måske var det Helligånden, Jeg snakkede bare fra mit hjerte. Bag efter fortalte mine forældre deres historie, og efter tre en halv time fik vi svar. Vi havde fået opholdstilladelse. Jeg bare græd af glæde. Jeg havde mistet min barndom og en stor del af min ungdom på asylcentre. Men for min lillesøster ville det blive meget bedre. Hun ville få et normalt liv.

De sidste syv år har vi aldrig vidst, hvad der ville ske i morgen. Det har været rigtig meget svært. Men hvis vi ikke havde boet i Sjælsmark, havde jeg måske aldrig lært Jesus at kende. Jeg har lært at være taknemmelig for mit liv og aldrig opgive håbet. Hvis jeg ikke havde prøvet at have meldepligt i Avnstrup, havde jeg måske ikke været så taknemmelig for den frihed, jeg har i dag.

Jeg forventer ikke, at livet skal være nemt. Livet er som en gyng. Man kan komme helt op og helt ned. Men de svære situationer har gjort mig stærkere. Nu vil jeg bruge mit liv på at hjælpe andre.

Jeg drømmer om en dag at få min egen familie. Jeg har en kæreste, som jeg mødte på en kristen sommerlejr. Han har også haft et svært liv, så vi forstår hinanden. Han er ikke som andre unge drenge. Selv om jeg kun er 19 år, tror jeg, at jeg tænker som en på 30 år. Når man bor på et udrejsecenter, bliver ens hjerne meget voksen. Måske skal jeg til at lære at være ung igen.

Når jeg bliver færdig med HF til sommer, vil jeg læse videre, men måske skal jeg først tage nogle ekstra fag. Jeg tænker på at læse til arkitekt. Jeg er god til matematik og kan godt lide at tegne. Jeg vil gerne tegne huse, som er gode for mennesker at bo i.

Somme tider bliver jeg spurgt, om jeg vil blive ved med at gå i kirke. Selvfølgelig vil jeg det. Det er i kirken, at jeg har fået hjælp i de svære situationer i mit liv. Det vil jeg aldrig glemme, selv om jeg har mange tanker. Hvorfor skulle vi vente så længe? Hvad blev der af min ungdom? Med det, jeg har oplevet, vil jeg altid være anderledes end danske unge. Men jeg er ikke vred på Gud. De svære tanker skal ikke fylde hele mit liv.

Selvfølgelig vil vi gerne have vores egen lejlighed. Men vi er taknemmelige for de to værelser, vi har lige nu. Vi har lært rigtig meget i Sjælsmark og Avnstrup, og måske skal vi også lære noget her. En dag får vi et bedre sted og en normal hverdag. Vi kan altid sige de ting, der er i vores hjerte, til Gud. Han vil sørge for os. Min Gud hjælper mig. Derfor har jeg altid håb.

Fortalt til BMF

FAYEZA GHABREMANI POUR

- Født 2003 i en kurdisk familie i det vestlige Iran.
- HF-studerende i Roskilde.
- Kom til Danmark i 2015 sammen med sin familie. Afslag på asyl i 2017.
- Har boet på asylcentre i Sandholm, Søllested, Holstebro, Sjælsmark, Avnstrup og Løgumkloster.
- Døbt i Grønnevang Kirke i Hillerød i 2018.
- Asyl september 2022. Bor i Haslev.

Iranere i Danmark

Alle at iransk herkomst: 22.895
Heraf danske statsborgere: 12.498
Danmarks Statistik 2022

امید [omid]: Håb (farsi)

Selvfølgelig skal vi hjælpe

Ukrainsk familie i Skjern støtter flygtninge fra hjemlandet

Da Volodymyr Seminichenko i 2008 blev ansat som landbrugsmedhjælper hos en dansk landmand i Vestjylland, havde han ikke forestillet sig, at han og hans familie 14 år senere ville være med til at modtage krigsflygtninge fra hjemlandet.

– Jeg kom til Danmark for at arbejde. I Ukraine var jeg færdig med min uddannelse som agronom (plantetekonsulent), men på det tidspunkt var det svært at finde arbejde som nyuddannet inden for landbruget. Ingen havde brug for mig. Men når man havde de nødvendige uddannelsespapirer, var det muligt at få en arbejdstilladelse i et andet land. Det var en meget svær beslutning. Jeg var en ung mand på 24 år og ikke vant til at tage store beslutninger. Jeg havde også hørt, at ikke alle, der rejste ud, blev behandlet godt eller fik den løn, de havde forventet. Men jeg var nødt til at tage risikoen. At det blev Danmark var et tilfælde. Jeg endte i Skjern, hvor jeg arbejdede på en kvæggård med mælkeproduktion i syv år med malkning tre gange dagligt. Landmanden var flink, og jeg fik den løn, vi havde aftalt, men efterhånden ville jeg godt prøve noget andet, så jeg blev produktionsmedarbejder på

Da Ruslands invasion af Ukraine i februar startede den største flygtningekrise i Europa i nyere tid, var Volodymyr Seminichenko og Olena Kutsyna blandt de mange herboende ukrainere, der stod parat til at tage imod deres flygtende landsmænd. I foråret åbnede familien i deres hjem i Skjern for to ukrainske mødre med børn, og med hjælp fra deres danske menighed kunne de også tage imod tre andre ukrainske familier. Her fortæller den 38-årige ukrainske maskiningeniør og hans 36-årige hustru om deres egen vej til Danmark for 14 år siden og om en ukrainsk mor og hendes syv-årige søn, der kom til Skjern i april på flugt fra krigen.

en fabrik. Men efter tre år besluttede jeg at tage en dansk uddannelse. I dag har jeg mit drømmejob som maskiningeniør i en mindre virksomhed i Esbjerg, fortæller Volodymyr Seminichenko.

Også Olena Kutsyna, der er uddannet bogholder, fik arbejde i landbruget, da hun først kom til Danmark.

– Jeg arbejdede både med mælkeproduktion og i en svinestald. Det fysiske arbejde i stalden var virkelig hårdt for en pige, men for at få opholdstilladelse skulle jeg have et arbejde. På det tidspunkt var vi kærestepar, og året efter blev vi gift, fortæller Olena Kutsyna, der senere fik arbejde som pædagogmedhjælper i en børnehave i Skjern. Med årene har parret fået tre drenge, der i dag er 12, 7 og snart 2 år.

Da krigen brød ud i februar, var familien ikke i tvivl om, at de skulle hjælpe deres landsmænd, hvis de på nogen måde kunne.

– Vi kunne slet ikke forstå, hvordan der pludselig kunne være krig i vores land. Det gjorde så ondt. Vi vidste bare, at vi måtte forsøge at hjælpe. Og foreløbig har vi hjulpet fem mødre med børn, som vi eller vores familie i Ukraine kendte før krigen. Deres mænd måtte ikke forlade Ukraine. De skulle blive og forsvare landet. Vi hjalp familierne med papirer, bolig og jobsøgning, og vores danske venner i kirken har hjulpet med tøj og andre ting. Folk flygtede jo over hals og hoved og kom med ingenting, forklarer Volodymyr Seminichenko.

Victorias historie

Den ukrainske maskiningeniør fortæller om en 34-årig kvinde fra havnebyen Mariupol i det østlige Ukraine, der flygtede sammen med sin syv-årige søn efter omfattende missilangreb på byen:

– Det var min søster i Ukraine, der bad os hjælpe Victoria. Hun kendte ikke nogen i Europa. Inden krigen boede Victoria sammen med sin søn, sin mor og mormor i et hus i Mariupol, hvor hun arbejdede som ukrainsk-russisk tolk. Byen blev ramt af missilangreb allerede den første dag om morgenen. Hun ville flygte fra byen, men det var ikke muligt, så sammen med sin søn gemte hun sig i naboens kælder. I kælderen var de 11 mennesker inklusiv børn. Der boede de i 10 dage.

Han fortæller videre om missilangreb på byen dag og nat og omfattende ødelæggelser også i boligområder.

– Det var meget farligt at gå ud. Men en dag blev drengen syg og ville ikke være i kælderen længere. Kunne de ikke gå tilbage til deres hus og hvile lidt? I huset var der ingen varme. Ingen vand. Ingen strøm. Udenfor var der minus 11 grader. Inde i huset lagde de sig på en seng med fem dyner over sig for at holde varmen. Så faldt de i søvn. De vågnede ved en voldsom

eksplosion, hvor betonstykker væltede ned over dem. At de overlevede var et mirakel. De fem dyner havde beskyttet dem mod betonstykkerne.

– Derefter gemte de sig i en kælder under et højhus. I alt var de 38 mennesker i kælderen. Når folk kunne mærke, at det ikke var så farligt, kom de ud for at lave mad og prøve at oplade telefoner. Efter en uge fik Victoria og hendes søn hjælp til at flygte til en anden by, der var under russisk kontrol. Her boede de i en flygtningelejr i en uge, inden der blev åbnet en korridor til en anden by, der var kontrolleret af den ukrainske hær. Herfra kom de videre til den by, hvor min søster bor. Vi sagde selvfølgelig ja til at tage imod Victoria og hendes søn. De kom med en dansk volontærbus direkte til Skjern, hvor vi mødte dem den første dag. Senere kom også Victorias mor, fortæller Volodymyr Seminichenko og tilføjer, at mor og søn i dag har det godt. Victoria går på sprogskole og i jobcafé, og drengen går i skole.

– De er meget taknemmelige for, at Danmark tager imod flygtninge og giver dem lov til at blive, så længe der er krig. De takker meget Danmark.

Håb og tro

Olena Kutsyna og Volodymyr Seminichenko står stadig til rådighed for de ukrainske familier i Skjern, selv om alle i dag har fået deres egen bolig.

– Hvis der er noget, de har brug for, er vi der.

щасливого Різдва

SHCHASLYVOHO RIZDVA

Ukrainsk: Glædelig jul

Смачного
Velbekomme

I Ukraine fejrer de fleste juleaften den 6. januar. Juleaften spises 12 små retter – én for hver af Jesu 12 disciple. Den vigtigste ret er hvedegrøden *Kutia*. Opskrift: Se *Jul i mange lande*. Anmeldelse side 8.

Julegudstjenester for ukrainere i Danmark:

Den græsk-katolske kirke: Julemesser 25. december (flere byer)

Ukrainsk-ortodokse gudstjenester: 7. januar (flere byer)

Nyt om navne

Cand.theol. **Filip Osmundsen** (38) er ansat som tværkulturel medarbejder i Indre Missions Tværkulturelle Arbejde i Nordjylland. Han er født i Etiopien og har arbejdet i KFUM's Soldatermission, Luthersk Mission og Aalborg Kommune. Gift og far til tre børn. Familien bor i Aalborg.

Ukrainere i Danmark

Alle af ukrainsk herkomst: 16.422
Heraf danske statsborgere: 2.186
Danmarks Statistik 2022

Hertil ca. 30.000 ukrainske flygtninge, der har fået ophold efter særlov.

Victoria flygtede fra krigen sammen med sin søn og bor i dag i Skjern.

Fotos: BMF

“ I en svær situation som krig er det afgørende at have håb og tro.

Olena Kutsyna
Pædagogmedhjælper

Når de for eksempel skal til læge eller tandlæge, kan vi ringe og bestille tid. For os har det ikke været nogen belastning at hjælpe. Tværtimod. Vi kan bare mærke, at vi skal gøre alt, hvad vi kan. Der er krig i Ukraine. Det er noget forfærdeligt. Ingen ved, hvornår krigen

slutter. Over syv millioner mennesker er flygtet fra Ukraine i år. Vi er kristne, og selvfølgelig skal vi hjælpe dem, der har brug for hjælp. Vi er så heldige, at vi har en dansk menighed, der støtter os. Vi kommer fra den ortodokse kirke i Ukraine, men i Skjern måtte vi tage hen i en dansk kirke, hvis vi ville være sammen med andre kristne. Og det gjorde vi så, siger Olena Kutsyna, der ikke oplever, at de teologiske forskelle mellem hjemlandets ortodokse tradition og den lutherske frimenighed i Skjern, hvor de i dag kommer, har betydning i hverdagen.

– Vi tror på den samme Gud. Da krigen brød ud, bad Victoria hver dag til Gud om, at de måtte overleve. I en svær situation som krig, hvor man bare må sige, at nu kan jeg ikke mere, nu er det slut, jeg kan ikke holde ud mere – da er det afgørende at have håb og tro. Det er det, der hjælper en til at leve videre.

BMF

Kærligheden vandt

Burmesisk teolog valgte kærligheden, da han giftede sig med en pige fra Esbjerg

Han er ikke i tvivl om, at han traf det rigtige valg, da han for fem år siden giftede sig med sin kone Dawt Par Chin, der kom til Danmark som FN-kvoteflygtning, i 2004.

– Kærligheden vandt. Som mange andre unge mødtes vi online. Jeg underviste på en teologisk college i Yangon, og hun læste til sygeplejerske i Danmark. Da vi besluttede at gifte os, vidste jeg, at det var mig, der måtte flytte. Som flygtning kunne hun ikke rejse tilbage til Burma. Jeg bad meget til Gud om at vise mig, om det var den rigtige beslutning. Men da vi året efter vores bryllup på rådhuset i Esbjerg fik tilladelse til familiesammenføring, følte jeg en stor fred. Jeg har aldrig et øjeblik fortrudt. I dag kan jeg bruge min teologiske uddannelse som ungdomsleder i vores menighed her i Danmark, siger Henry Nawl Thang Bik.

Kristen familie

Han voksede op som den næstældste af seks søskende i en kristen familie i delstaten Chin i det vestlige Burma. Familien boede ude på landet, hvor forældrene dyrkede jorden. Da Henry Nawl Thang Bik blev født, var mange familier i landsbyen kristne.

– Hver søndag gik vi i kirke. Kirken var fuld af børn og voksne, og der var masser af sang og musik. Jeg gik i søndagsskole og begyndte tidligt at spille guitar og synge. Jeg havde let ved at lære bibelvers udenad, så når vi havde konkurrencer, vandt jeg tit. Somme tider sang jeg solo i søndagsskolen. Jeg har altid elsket musik og har rigtig glade minder fra min barndoms kirke. Men på andre måder var hverdagen ikke let. Burma er et militærdiktatur, og militærjuntaen sendte ofte soldater ind i vores område og tvang mændene i landsbyerne til at bære deres oppakning. De tog ikke hensyn til nogen. Somme tider tog de også min far. Så var han væk i flere dage. Når han kom tilbage, fortalte han aldrig, hvad han havde oplevet.

Hans far var den første i familien, der blev kristen.

– Da min far var ung, kom en missionær fra vores etniske gruppe på besøg fra en anden landsby og fortalte om Jesus Kristus. Min far troede på ham og blev døbt. Min far er en stille mand uden så mange ord. Jeg har aldrig set ham på en prædikestol, men han lever sin tro ud i hverdagen. Det, han siger, gør han også. I dag er min far pensionist. Vi har stadig et nært forhold og kan tale om alle ting. Jeg respekterer min far meget. Min mor er anderledes udadvendt. Hun elsker at synge og danse, og når hun beder, kommer ordene somme tider ud på et andet sprog.

Genfandt håbet

Henry Nawl Thang Bik fortæller, hvordan hans mors bønner gjorde indtryk på ham, da han som teenager var kommet på afstand af kirken og den kristne tro.

Den 36-årige burmeser ved, hvad det vil sige at miste håbet. Da han var ung, tog flere af hans jævnaldrende deres eget liv, fordi de ikke kunne se nogen fremtid under Burmas* brutale militærdiktatur. Som teenager blev han selv overvældet af håbløshed, indtil et fornyet møde med barndommens kristne tro fik ham til at standse op og ændre kurs. I familiens lejlighed i udkanten af Esbjerg fortæller Henry Nawl Thang Bik om det håb, der for mange år siden slog rod i en alkoholiseret teenager i en landsby i Burma, og som fik ham til at begynde at læse teologi. I dag er han ungdomsleder for 70 burmesiske unge i Chin Baptist Church i Esbjerg. Med sin personlige livserfaring ønsker han at give de unge håb i en brydningstid, hvor de skal finde deres egen vej mellem flere kulturer. * Siden 1989: Myanmar

“ Jeg ved ikke, om jeg er optimist. Men jeg har altid håb, fordi jeg stoler på Gud.

Henry Nawl Thang Bik
Chin Baptist Church, Esbjerg

– Jeg var omkring 17 år og havde været på kostskole i en anden by i nogle år. I Burma er det let at få fat i alkohol, så jeg begyndte at drikke alt for meget. Jeg holdt op med at gå i kirke og kunne ikke se nogen mening med mit liv. Alt var tomt og meningsløst. Jeg følte mig ensom og forladt. Når min mor troede, at jeg sov, kom hun hen til min seng og bad for mig. Hun bad meget højt. Jeg lod som om jeg sov, men hendes bønner rørte ved noget i mig. Jeg er sikker på, at Gud hørte min mors bønner, siger han og ler.

En dag gik han modvilligt med til et kristent møde på en skole i landsbyen, da en omreisende præst kom på besøg. Normalt ville den slags møder have foregået uden for landsbyen, men den dag havde militærjuntaen beordret alle til at blive i byen.

– Jeg husker det meget tydeligt. Det var i maj 2005. Jeg var 19 år. Præsten talte om Jesus Kristus og læste et vers fra Johannesevangeliet, hvor Jesus siger, at det ikke er os, der har valgt ham. Han har valgt os. Pludselig gik det op for mig, at der var en, der elskede mig. Jesus havde valgt mig. Det vers gav mig nyt håb og et nyt perspektiv på livet. Uden håb mister vi retningssansen. Vi ved ikke, hvor vi er på vej hen. Da jeg genfandt håbet, fandt jeg også tilbage til kirken. Jeg begyndte at se mit liv i et nyt lys. Jeg kom på bibelskole, og nogle år senere besluttede jeg at læse teologi, fortæller Henry Nawl Thang Bik, der efter fire års studier afsluttede en bachelorgrad i hovedstaden Rangoon. Derefter fik han et stipendium til tre års studier i Indien, hvor han tog en mastergrad i teologi.

– Det var hårde år, hvor jeg både studerede og arbejdede for at skaffe penge til det basale. Men jeg havde en stærk oplevelse af, at det var Guds vej for mig, siger Henry Nawl Thang Bik, der senere fik job som underviser på et teologisk college i Burma.

Privilegeret

Det var et stort spring ud i det ukendte, da han valgte kærligheden og Danmark.

– Det sværeste var at opgive mit job. Jeg var utrolig glad for at undervise. Men Gud har givet mig nye muligheder her i Danmark. I vores kirke kan jeg være med til at give de unge håb. Mange har det svært med livet. I Danmark er de ikke fattige som mange familier i Burma. Her har de alt. Men de mangler

håb og retning i livet. Mange er triste og stressede. Jeg kan godt forstå deres følelser, for jeg har også oplevet håbløshed. Jeg vil gerne give dem det håb, jeg selv har fundet. Livet har lært mig, at ægte glæde kommer indefra. Fra Jesus Kristus, når han bor i vores hjerte.

Den burmesiske teolog indrømmer gerne, at det har været

en stor omvæltning at starte et nyt liv i Danmark.

– Jeg kom i november, hvor det var koldt og mørkt. Hvor var lyset og solen henne? Omgangstonen her var meget anderledes. Man bruger fornævne og siger ting meget mere direkte, end jeg var vant til. I Danmark kan man være åbenlyst uenig på møder, og også de unge siger deres mening. I Burma er det helt anderledes. Vi lytter til de ældre og siger dem ikke imod. Jeg er heldig, at min kone har boet her i mange år og forstår Danmark. Hun har støttet mig rigtig meget. I dag siger hun, at jeg skal tage en dansk uddannelse, mens hun arbejder og tjener penge til vores familie. Det er et stort privilegium for mig. Måske kan jeg uddanne mig til ingeniør. Det har jeg lyst til, men nu må vi se. Næste skridt er HF-kursus, siger han med et smil.

– Håb er ikke det samme som optimisme. Jeg ved ikke, om jeg er optimist, men jeg har altid håb, fordi jeg stoler på Gud, også når det ser allermørkest ud. Håb er som at tænde et lys i mørket, så vi kan se langt nok til at tage det næste skridt. Håb handler om at kunne se det, der ligger på den anden side. Gud er ikke begrænset af vores muligheder. Han ved altid vej. Og han vil aldrig forlade os.

BMF

HENRY NAWL THANG BIK

- Født 1987 i Hakha i delstaten Chin i Burma.
- Uddannet teolog; har undervist på et teologisk college i Yangon. Læser på VUC i Esbjerg.
- Kom til Danmark i 2018 gennem familiesammenføring med Dawt Par Chin, der er sygeplejerske.
- Far til Jasmine (4) og Hannah (2).
- Ungdomsleder i Chin Baptist Church i Esbjerg.

Burmesere i Danmark

Alle af burmesisk oprindelse: 2.668
Heraf danske statsborgere: 374
Født i Danmark: 800
Danmarks Statistik 2021

Fotos: BMF

KORT MED TEKST PÅ 10 SPROG

- Tak · Gracias · Salamut Po
 - Glædelig jul · Shèngdàn kuailè
 - Velkommen · Karibu · Khosh amadid
- Bestilles hos Tværkulturelt Center

Sammen

Gudstjenester og mødesteder for flygtninge, migranter og danskere

Gudstjenester og messer

Amharisk	København
Arabisks/assyrisk	Aarhus
Arabisk	Aarhus Brønderslev København Tåstrup Aarhus Kbh./Odense
Armensk	Aarhus/Kolding/ Aabenraa: Armensk ortodoks menighed, Skt. Lucas Kirke, Jasmin Kourginian, tlf. 2480 8474
Assyrisk	Tilst Aarhus
Burmesisk	Esbjerg, Odense, Kalundborg: Myanmar Chr. Fellowship, Ail Moses, tlf. 4242 0355 / Salai Thawng, tlf. 2618 3667
Burmesisk/Chin	Frederikshavn, Hjørring, Søby, Skjern, Esbjerg, Ringe, Ronne: Chin Association in DK (CCADK): Emmanuel Cinzeh, tlf. 4844 2908 / Moses La Bawl Peng, tlf. 6183 8478 (B)
Burmesisk/ Kachin	Flere byer
Dansk (da./fransk.)	Amager Albertslund
Engelsk	Avedøre Brøndby Brøndby Strand Esbjerg Gellerup Haderslev Herlev Holstebro Horsens Hvidovre Ishøj Kolding
(eng./dansk)	København
(eng./dansk)	
(eng./tagalog)	
	Kbh./Aarhus Kbh./Odense/Aarhus Kbh./Lyngby
	Kbh./Aarhus
(dansk/arabisk)	Lyngby Nyborg Odense Randers Rødovre Vanløse
(eng./twi)	
(eng./swahili)	Vejle
(da./eng)	Viborg
(eng./swahili)	Viby J. Aalborg/Brønderslev Aalborg
	Åbyhøj Aarhus
Farsi/persisk	Hillerød København
	Kbh/Vissenbjerg/Aarhus Aarhus København Brøndby Strand København
Finsk	
Fransk	Rødovre København København Roskilde København/Aarhus København/Jylland København, Horsens København Esbjerg, Horsens, Næstved København Søborg Lyngby
Færøsk	
Ghanesisk/Twi	
Græsk	
Gronlandsk	
Indonesisk	
Italiensk	
Kaldæisk	
Kinesisk	
Kinyarwanda	
Koreansk	København
Kroatisk	Kolding/Kbh

Litauk
Makedonsk
Malayalam
Nepalesisk
Norsk
Polsk

Rumænsk

Russisk
Rus./Kirkeslav./Da.
Kirkeslavonsk

Serbisk

Spansk

Spansk/Portugisisk

Svensk
Swahili/Dansk

Swahili/eng.

Tamilsk

Thai
Tigrinya

Tyrkisk
Tysk

Ukrainsk

Urdu/Hindi
Vietnamesisk

(A) Syvende Dags Adventistkirken (Ap) Apostolsk Kirke (B) Baptistkirken (F) Folkekirken (K) Katolsk (L) Luthersk (M) Metodistkirken (O) Ortodoks (P) Pinsekirken

Middage på tværs / Spisning og samvær

Fredericia	Skt. Michaelis Kirke, Oline B. Kobbersmed, tlf. 5141 6532. Middag på tværs 4 gange om året
Gellerup	Gellerup Kirke, Bit Boel Buhl, tlf. 5138 2280. 2. dec. og 10. feb.
Give	Ringve Sogn, Jakob Legarth, tlf. 2679 7701.
Græsted	Græsted Sognekård, Troels Toft, tlf. 4240 2489. Verdensmiddag 1. fredag i mdr.
Haderslev	Gl. Haderslev Kirke, Kirsten Münster, tlf. 7452 3945/ Kulturmøde, Else Wiwe, tlf. 2578 6267
Herning	Luthersk Mission, Lone Nyborg, tlf. 2881 3522
Holstebro	Café Grace, Nørrelandskirken / Inge-Margrete Jacobsen, tlf. 5192 9056 / LM Café, Else Juhl, tlf. 2183 6737
Hvidovre	Strandmarkens Flygtningefællesskab, Priscilla Lassen, tlf. 2762 9965
Kolding/Tyrstrup/Vamdrup	Fredag d. 3. februar: International aften - Kontakt Tværkulturelt Center
København	Fredag d. 3. marts: International aften - Kontakt Tværkulturelt Center
	Silkeborg Kirke, Helle Hansen, 4020 2150 / Alderslyst Kirke, M. Hedemann Andreassen, 8682 3795
Silkeborg	Luthersk Mission, Hans Lundby, tlf. 4054 2099
Skjern	Kulturmøde, Luthersk Mission, Møller Schmidt, tlf. 2443 9773
Toftlund	Skt. Jacobi Kirke, Thomas Haseman Poulsen, tlf. 6161 1481. 6. nov. kl 18
Varde	Luthersk Mission, Trine og Finn Hjøllund, tlf. 6146 8339
Videbæk	Missionsforbundet, Steen Nygaard, tlf. 9818 4975
Aalborg	Venskabsmiddage, Luthersk Mission, Gravers Bøge, tlf. 2621 2671
Aarhus	

Andre mødesteder/Kirkeligt integrationsarbejde

Cykelværksteder	Allerød/Græsted/Vindum: Meldgaard, 4050 9550 / Andersen, 2165 0357 / Astrid, 2165 0357
Folkekirkens Migrantsamarbejde	København: Koordinator Søren Dalsgaard, tlf. 3020 8247
Folkekirkens Tværkulturelle Center	Ribe Stift: Peter Sode Jensen, tlf. 8140 3039
Folkekirkens Tv. Samarb. (FTS)	Odense/Svendborg: Jesper Hougaard Larsen, 2423 7446/Pernille Krohn, 9116 9916
Frølsens Hær	København: Danskundervisning, kvindeklub og seniorklub, tlf. 3585 0087
Fælleskirkeligt Integr. Netværk (FIN)	Haderslev: Multicafé, motion for kvinder, Else Wiwe, tlf. 2578 6267
International Café	Gellerup: Bit Boel Buhl, tlf. 8625 0800, hver onsdag kl. 13-16
Internationalt Kristent Center (IKC)	København: Dansk- og eng. undervisning m.m., Majken Rokni, tlf. 3332 5939
	Aarhus: Danskundervisning m.m., Peter Mikkelsen, tlf. 6178 9988
Kirkens Korshær	København: Hanne Okwera, tlf. 3581 2880
Kirkernes Integrations Samarbejde (KIS)	Holstebro/Aalborg: Inge-Margrete Jacobsen, 5192 9056 / Hanna Pedersen, 2897 1460
Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT)	København: Daglig leder Ruben Holmgard Falk, tlf.2485 3924
Kolding International Congregation (KIC)	Kirke- og kulturredarbejder Elizabeth Padillo Olesen, tlf. 3045 0414
Kvinder møder kvinder	Kvaglund Kirke, Inge Skjølstrup, tlf. 2988 3406 / E. Wiwe, tlf. 2578 6267
Lørdage på tværs	Ølstykke: ALIVE Frikirken, tlf. 7026 5350
Mandeklub (international)	Esbjerg: Kvaglund Kirke, tværkulturel medarb. Lars L. Kristiansen, 4412 5004
Haderlev Stifts Migrantsamarbejde	Haderslev: Migrantkonsulent Biak Chin Pan Lian (Chin Chin), tlf. 2147 0304
Sport på tværs	Skjern: Luthersk Mission, Enok Sørensen, tlf. 9735 0186
Venskabscafé	Nykøbing Falster: Lindeskovkirken, Lisbeth Rask Nielsen, tlf. 2567 0570

Bibelen på alverdens sprog

الكتاب المقدس في اللغة العالمية

The Bible in a thousand tongues

Bibelselskabets Boghandel
Frederiksborggade 50 | 1360 København K | Tlf. 33 93 77 44
boghandel@bibelselskabet.dk | www.bibelselskabet.dk

Fremmedsprogede bibellæseplaner

www.blr.dk

Meddelelser angående gudstjenester og arrangementer i marts, april, maj modtages senest 1. februar
Næste *Nyt på tværs* udkommer marts 2023.

FESTKALENDER

25. nov.-6. jan*	Julefasten (<i>juliansk kalender</i>)	Ortodokse kristne
8. december	Buddhas oplysning (<i>Boधि Dag/Rohatsu</i>)	Buddhister
18.-26. dec.	Fest for Tempels indvielse (<i>Hanukkah</i>)	Jøder
24.-25. dec.	Juleaften/juledag	Kristne
6. januar	Helligtrekonger	Prot. kristne
6. jan. (19. jan.)*	Epifani (<i>Eritrea/Etiopien: Timkat</i>)	Ortodokse kristne
6.-7. jan.*	Juleaften/Juledag (<i>juliansk kalender</i>)	Ortodokse kristne
8. januar	Herrens åbenbaring (1. søn. efter 1. jan.)	Kat. og angl.
14. januar	Makar Sankranti/Pongal	Hinduer
22. januar	Kinesisk nytår (<i>Kaninens år</i>)	Kinesere, vietnamesere m.fl.
30. januar	Mahayana (<i>Buddhistisk nytår</i>)	Buddhister
2. februar	Kyndelmisse (40 dage efter jul)	Prot. kristne
2. feb. (15. feb.)*	Jesu Kristi fremstilling i templet	Ortodokse kristne
15. februar	Buddhas dødsdag (<i>Nirvana dag</i>)	Buddhister
19. februar	Fastelavn	Prot. kristne
6.-7. marts	Purim	Jøder

* Ortodokse kristne, der følger den "gamle" julianske kalender: Armenere, eritreanere, etiopere, koptere, russere, serbere og ukrainere m.fl.

Indberetning af gavebeløb og CPR-nummer

Tværkulturelt Center skal indberette gavebeløb og CPR-nummer, hvis givener ønsker skattefradrag for beløbet. Oplys derfor venligst CPR-nummer, når du giver en gave til Tværkulturelt Center.

Mød præsten

Fra Korea til København

– Hvorfor kom du til Danmark?

Min kone og jeg havde i nogle år talt om at rejse til et andet land for at arbejde for kirken. Min kone er også præst. Da vi så et opslag online, hvor den koreanske menighed i Danmark søgte en præst, bad vi Gud vise os, om han kunne bruge os. Menigheden og vores kirke talte sammen, og i maj var vi på to ugers orienteringsbesøg i Danmark. Jo, det skulle være os!

– Hvad har formet din kristne tro?

Mine forældre er henholdsvis tredje- og fjerdegenerationskristne, så jeg voksede op i et hjem, hvor den kristne tro var en integreret del af hverdagen. Jeg husker min barndoms kirke som et varmt og levende fællesskab, hvor jeg gik i søndagsskole og helt naturligt voksede ind i troen. Jeg har aldrig tvivlet på, at jeg er elsket af Gud.

– Hvorfor blev du præst?

Oprindelig ville jeg være folkeskolelærer. Men en ældre præst sagde til mig, at hvis jeg blev præst, kunne jeg videregive de kristne værdier ikke kun til børn, men også til voksne. Så ville mit liv blive mere meningsfuldt. Det rørte mit hjerte. Derfor besluttede jeg at læse teologi.

Hvor finder du håb i hverdagen som præst?

Dagen i dag er en gave fra Gud. Han vil, at vi skal glædes i ham hver dag. Som præst er jeg kaldet til at sprede Jesu kærlighed. Han har overvundet verden. Derfor har jeg håb. Det håb forsøger jeg at give videre til min menighed ved at undervise, besøge dem i deres hjem, bede sammen med dem og opmuntre dem, så de kan gå ud i hverdagen og give andre håb. Og så skal børnene have den kristne tro med. De er fremtiden.

– Hvad er du taknemmelig for?

Mine forældre. Hele min barndom fortalte min mor mig igen og igen, at Gud elsker mig. Det trængte dybt ind.

– Hvad glæder du dig til?

At min kone og mine børn snart kommer til Danmark, så vi kan være sammen som familie. Og så har den koreanske menighed tradition for at gå ud på gaderne i København i december efter gudstjenesten for at rydde op og samle affald. Det glæder jeg mig til. Som menighed vil vi gerne vise Jesu kærlighed i praksis.

KWANG-WOO CHUN

- Født 1982 i Paju Kyoha ca. 100 km. fra Seoul i Sydkorea.
- Teolog og ph.d.-studerende. Ordineret i The Presbyterian Church of the Republic of Korea i 2015. Har arbejdet som præst/hjælpepræst i Sydkorea i 17 år.
- Fra september udsendt som præst til den koreanske menighed i Danmark.
- Gift og far til to drenge på 7 og 8 år.
- Bor i Gentofte.

Den koreanske menighed i Danmark

Den Koreanske Presbyterianiske Menighed i Danmark startede i 1991 som et koreansk missionsprojekt med en præst udsendt af en presbyteriansk menighed i Sydkorea. Da præsten sidste år gik på pension, ansatte menigheden pastor Kwang-Woo Chun, der kommer fra The Presbyterian Church of the Republic of Korea. Der holdes gudstjeneste hver søndag klokken 13.15 i den reformerte kirke i København med efterfølgende spising. Ca. 40 voksne og 20-30 børn deltager i gudstjenesterne. Størstedelen er koreanske expats, der arbejder i FN, større virksomheder eller uddannelsesinstitutioner samt koreanske kvinder, der er dansk gift. Desuden holdes kulturelle arrangementer, hvor der også er kontakt til koreanske adoptivbørn i Danmark.

Stjernestunder i Silkeborg

Aktivitetspris til Middag på tværs i Silkeborg Kirke

MIDDAG PÅ TVÆRS i Silkeborg Kirke har modtaget Tværkulturelt Centres aktivitetspris Stjernestunder for i snart 22 år at have samlet danskere og nydanskere til måltidsfællesskab en gang om måneden. Prisen uddeles hvert år til en kirke eller kirkeligt projekt, der gennem længere tid har skabt positiv kontakt mellem danskere, flygtninge og migranter og været med til at fremme den gode integration i et lokalområde.

Gennem to årtier har Silkeborg Kirke vist gæstfrihed i praksis over for hundredvis af nyankomne flygtninge og asylansøgere uanset tro, etnisk baggrund og opholdsgrundlag. Mennesker, der var nye i Danmark, er blevet set og hørt og har fået hjælp til at starte et nyt liv i Danmark. Hermed har Middag på tværs været med til at løfte en konkret integrationsopgave og vise, hvordan en sognekirke kan åbne dørene for nye medborgere og selv blive beriget i mødet. Ved prisoverrækkelsen i Helligåndskirken i Aarhus blev det understreget, at det lange træk over mange år både er prisværdigt – og en pris værd.

Sådan startede det

I 2001 tog en gruppe frivillige fra Silkeborg Kirke initiativ til den første Middag på tværs, der var tænkt som et sted, hvor danskere, flygtninge og indvandrere kunne lære hinanden at kende, få nye venner og inspirere og berige hinanden. Dengang var der flere asylcentre i området, og mange beboere herfra tog med glæde imod tilbuddet om et åbent måltidsfællesskab i kirken.

Snart 22 år senere er Middag på tværs i Silkeborg kirke stadig et populært mødested, der samler 60-80 danskere og nydanskere otte gange om året. For tiden kommer de fleste fra Syrien, Iran og Eritrea. Siden starten har flere nydanske familier sluttet sig til gruppen af frivillige, der står for planlægning og afholdelse af de enkelte middage. Samtidig har konceptet udviklet sig, så man i dag starter med drop-in kaffe og en fælles aktivitet i stedet for at begynde med den fælles middag. Herefter er der mulighed for at deltage i en kort andagt i kirken inden den afsluttende fællesspisning, hvor det ofte er retter fra det globale køkken tilberedt af nydanskere, der står på buffetbordet.

Prisen, der bestod af en afrikansk kurv med stjernechokolade, tre bøger med juleopskrifter fra 24 lande samt 200 PR-kort, blev overrakt af Tværkulturelt Centres formand Inge With Johannesen i november på Tværkulturelt Centres efterårskonference med temaet *Håbets Gud*. En større gruppe frivillige fra Middag på tværs, hvoraf flere havde rødder i Afrika og Mellem-

østen, var mødt op til prisoverrækkelsen, hvor et burmesisk kor i tre generationer efterfølgende sang til ære for prismodtagerne.

Mere end mad

Karen Andersen er pensioneret lærer og har sammen med sin mand Ove Skovgaard Andersen og to andre familier fra Silkeborg Kirke været med siden starten.

– I dag er Middag på tværs mere end blot måltidsfællesskab. Vi tager også på sommerferie sammen, arrangerer weekendture for de unge og meget andet. Men først og fremmest handler det om at møde mennesker der, hvor de er i deres liv, og skabe relationer. Nogle af de første, der var med for 20 år siden, kan stadig finde på at dukke op, fortæller hun.

I Silkeborg Kirke gav prisen anledning til glæde hos både danskere og nydanskere.

– Prisen har givet os god reklame! Som kirke er vi ikke politiske, men selvfølgelig støtter vi flygtninge i svære situationer, når de har brug for nogle, der vil tale deres sag. Men vi kan også noget andet. Vi har et sted, hvor vi kan tage imod folk. Ikke mindst for de kristne betyder det fællesskab, vi kan tilbyde, rigtig meget. Også dem, der ikke er kristne, går næsten altid med til andagten i kirken.

“ **Først og fremmest handler det om at møde mennesker der, hvor de er.**

Karen Andersen, Silkeborg Kirke

Stærke bånd

På spørgsmålet om, hvad der personligt har givet hende størst glæde, siger Karen Andersen:

– Det er stort at sidde i kirken og opleve, at nogen fra Middag på tværs bliver døbt som voksne. I det lange perspektiv er vi gennem årene kommet tæt på mange i alle livets problematikker. For 12 år siden mistede min mand og jeg en søn ved en drukneulykke, og hos flygtninge har jeg fundet meget stor forståelse og omsorg. Her er en sjælden imødekommenhed og gæstfrihed. Mange har dem har selv oplevet noget lignende. Nogle har måske mistet et barn under flugten. Når vi én gang har delt det svære, glemmer de ikke. Der opstår nogle meget stærke bånd.

Rohin fra Syrien er 19 år og HF-studerende. Hun kom til Danmark alene i 2015 og ventede to år, inden hun fik familiesammenføring med sine forældre og søskende. I den periode fik hun kontakt med Silkeborg Kirke. I dag kommer hele familien fast til Middag på tværs.

– Vi kan godt lide at være en del af et stort fællesskab. Det er godt at vide, at man ikke er alene, og at der er nogen, der kan lide at være sammen med en. Vi er muslimer, men vi synes, det er meget hyggeligt at samles i kirken og spise aftensmad og lære nye mennesker at kende. Vi er virkelig glade for at komme, fortalte Rohin, da hun ved prisoverrækkelsen takkede Silkeborg Kirke.

BMF

MIDDAG PÅ TVÆRS i Silkeborg Kirke er et af folkekirkens ældste tværkulturelle mødesteder.

Jul i mange lande

Kogebog med stærke vidnesbyrd gør det kristne fællesskab konkret

Julen er sansernes og mindernes tid. Ny kogebog fra Tværkulturelt Center præsenterer 24 juleretter fra hele verden sammen med stærke portrætter af de mennesker, som har bragt disse retter til Danmark og dermed gjort både madkulturen og kristendommen rigere.

Af Malene Fenger-Grøndahl

”Min familie var der mange traditioner forbundet med julen. Når den første stjerne viste sig på himlen, satte vi os til bords. Vi begyndte med en bøn, hvor vi takkede Gud for alt. Juleaften skulle der være 12 retter – én ret for hver af Jesu 12 disciple. Det var den sidste dag i julefasten, så det var retter uden kød. Den vigtigste ret var hvedegrøden *kutia*. Den spiste vi altid først.”

Sådan fortæller den græsk-katolske ukrainske præst Vasyl Tykhovych i kogebogen *Jul i mange lande – migrantmenigheder deler juleopskrifter og traditioner*, som Tværkulturelt Center har udgivet. Sammen med sin kone Svitlana har han valgt at give opskriften på netop ukrainsk hvedegrød, lavet på hvedekerner, birkens, valnødder, honning, rosiner og halva (sesam- eller solsikkebaseret masse), og derudover fortæller han om sin barndoms jul i Ukraine, hvor han voksede op i en kristen familie med både ortodokse og græsk-katolske medlemmer.

I den smukt illustrerede og indbydende bog præsenteres i alt 24 forskellige juleretter fra lige så mange lande sammen med små portrætter af mennesker, for hvem denne ret har en særlig betydning for deres julefejring – og med fakta om de kirkesamfund og den migrantgruppe, vedkommende tilhører.

Armenske juleris

De medvirkende er kristne med rødder i et væld af meget forskellige lande og kirkesamfund – fra Armenien over blandt andet Brasilien, Burundi, Eritrea, Finland, Indonesien, Iran, Pakistan og Serbien til USA. Her er søde, stærke og syrlige retter, bagværk, sammenkogte retter, veganske måltider og retter med masser af kød. Armenske juleris med rosiner, assyriske julekager med sirup og kardemomme, brasiliansk julekylling med forårsløg og bacon, congolesisk kyllingesuppe, etiopisk fladbrød, finske julestjerner med kogte kartofler og svesker, ghanesisk peanutsuppe med riskugler, irakiske dadelkager og iransk urtesuppe. Og meget mere.

Til retterne knytter sig lige så forskellige traditioner og minder. Læs for eksempel, hvad Gabriela Nistor fra

Rumænien fortæller om juleminderne fra sit oprindelsesland: ”Den 20. december var det Sankt Ignatius’ dag, hvor den særligt udvalgte julegris måtte lade livet. Selv om perioden op til jul er fastetid i den ortodokse kirke, er denne skik så vigtig, at kirken vender det blinde øje til. Når grisen var slagtet, blev der serveret et udendørs festmåltid. Den 24. december om aftenen blev der pyntet op. Duften af appelsiner minder mig altid om jul, fordi vi pyntede op med appelsiner alle steder. Også under juletræet lå de og duftede.”

Bogens fortællinger handler om dufte og smag, om familieferinger og fællesskab med de fattige, om kirkegang, salmesang og stærke traditioner. For nogle var julen også forbundet med en bevidsthed om at tilhøre en trængt minoritet. Det gælder for eksempel Rukhsana Naveed, der er født i 1984 i Lahore i Pakistan og i dag er en del af en pakistansk menighed i Emdrup Kirke. Om julefejringen i Pakistan fortæller hun: ”Juledag besøgte

de kristne familier hinanden og ønskede *Christmas Mubarak*, sang carols og spiste julekager. Julemaden varierede, men man serverede altid det bedste, man havde. Ikke alle havde råd til at give børnene en gave eller spise stor julemiddag, men vi hjalp hinanden og

gav gerne penge eller mad til dem, der manglede. Det gør vi også her i Danmark.”

Jul på et asylcenter

For nogle er kristendommen først kommet til dem sent i livet, og juletraditioner er derfor noget, de har som voksne, ofte uden for deres oprindelsesland. Det gælder for eksempel Negin Gholami, der har kurdiske rødder og er født i 2004 i det vestlige Iran i en familie, der tilhørte yarsani-religionen. I dag bor hun på Udrejsecenter Avnstrup ved Hvalsø sammen med sine forældre og to søskende. Hun blev døbt i Nyborg Kirke i december 2016. Om sin oplevelse af at fejre jul fortæller hun: ”Jeg havde ikke engang hørt om julen, før min far, der havde været i Norge i en årrække, fortalte mig om den. Da jeg var 11 år, flygtede vi til Danmark. Vi ankom sidst på året, og jeg glædede mig til at se et juletræ og alt det andet, som min far havde fortalt mig om. Jeg husker, hvordan alle på asylcentret samlede sig til en stor julefest, hvor vi dansede om et træ. Dengang var jeg endnu ikke kristen, så for mig var det bare en stor og anderledes social begivenhed midt i alt det nye. Da jeg blev kristen, fik julen en helt anden betydning. Julen er stadig en stor social begivenhed, og i min familie samler vi alle vores venner og familiemedlemmer i vores lejlighed på asylcentret til et overdådigt julebord fyldt med al den mad, man kan forestille sig.”

Traditionernes og troens styrke

Ikke alle bogens 24 retter er helt enkle at tilberede, men opskrifterne er fint beskrevet, og der er billeder af de færdige retter, som også kan hjælpe en uerfaren kok. Og selv hvis man – som jeg – næppe får lavet ret mange af retterne, er bogen værd at fordybe sig i. Fordi den minder om, at fællesskabet omkring troen ikke kun skabes med ord, men i høj grad også via kropslige erfaringer. Ritualer, måltider og traditioner forankrer troen i kroppen og skaber forbindelse mellem fortid, nutid og fremtid. Med sine portrætter minder bogen os også om troens styrke. Det er bevægende at læse om de afsavn og de afgrunde af frygt, lidelse og tab, som mange af de medvirkende tro har måttet strække sig over. Bogen er også et vidnesbyrd om Tværkulturelt Centers imponerende arbejde med at skabe kontakt mellem gammeldanske og kristne migranter. Dermed kan bogen være en inspiration til fortsat at række ud til hinanden og skabe samhørighed på tværs af nationaliteter, kulturer og sprog – ikke kun til jul, men hele året.

Jul i mange lande

Migrantmenigheder deler juleopskrifter og traditioner
Opskrifter, interviews og redaktion: Ann Juul Kjestrup og Birthe Munck-Fairwood.

Tværkulturelt Center 2022 · 84 sider · 100 kr.

Malene Fenger-Grøndahl er forfatter og journalist.

Foto: BMF

Denne anmeldelse er en forkortet og lettere redigeret version af en anmeldelse oprindeligt bragt i Katolsk Orientering nr. 16/2022.

Tvær- KultuRelt CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 • 2100 København Ø • Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tvaerkulturelt-center.dk
www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
MobilePay 78684

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood
Tværkulturel medarbejder: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup
Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og •menigheder:

Organisationer: Promissio • Indre Mission
KFUM og KFUK i Danmark • Mission Afrika
Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brodermenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Aagerup Kirke • Abildgård Kirke, Frhvn.
Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh.
Bellahøj/ Utterslev Kirke • Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke
Borris Kirke • Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke • Bråby Sogn
Buddinge Kirke • Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke,
Christianshavn • Christianskirken, Aarhus • Christianskirken, Kgs.
Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egeris
Kirke • Egvad Sogn • Emdrup Kirke • Fakse Kirke • Fjellerup Kirke
Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Folkekirkens
Tværkulturelle Samarbejde i Svendborg • Fredens-Nazaret Sogn,
København • Frederikssund Kirke • Garnisonskirken • Gellerup Kirke,
Brabrand • Gl. Haderslev Kirke • Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke
Glostrup Sogn • Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke,
Hillerød • Haderslev Domsogn • Hannerup Kirke, Fredericia
Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle Kirke, Aarhus • Haslev Kirke
Hassers Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd • Helligåndskirken,
Aarhus • Hemmet-Sdr. Vium Sogn • Hendriksholm Kirke, Rødovre
Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Herning Kirke • Hillerød Sogn
Hillested-Skørtinge Pastorat • Hirtshals Kirke • Holstebro Kirke
Horne Rundkirke • Hundige-Kildebrønde Sogn • Greve Husumvold
Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højby
Sj. Sogn • Højelse-Ølby Sogn • International Church of Copenhagen
Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby • Jelling Kirke • Jetsmark Kirke
Karlsunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kingo-Samuel Sogn, Kbh.
Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup • Kristkirken, Kolding
Kvaglund Kirke, Esbjerg • Kong-Svino Pastorat • Lindehøj Kirke,
Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke,
Fredericia • Løsning-Korning Sognekald • Mejdal Kirke
Møllevangskirken, Aarhus • Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke, Kbh.
Nexø Kirke • Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke
Nørrelandskirken, Holstebro • Nørremarkskirken, Vejle
Opstandelseskirken, Albertslund • Præstebro Kirke • Rindum Sogn
Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke • Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke,
Hvidovre • Roskilde Domsogn • Ryslinge Kirke • Rødovre Kirke
Rønne Kirke • Samsø Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct.
Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Lucas
Kirken, Aarhus • Sct. Jacobi Kirke, Varde • Sct. Jørgensbjerg Sogn,
Roskilde • Sct. Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Nicolai Sogn, Vejle
Sct. Pauls Kirke, Aarhus • Sct. Peders Sogn, Randers • Silkeborg
Kirke • Simeon Skt. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding
Skanderup Kirke • Snebjerg Kirke • Solvang Kirke, København
Sommersted-Oksenvad Pastorat • Stenløse Sogn • Struer Kirke
Sundby Sogn • Søby Kirke • Søllerød Kirke • Sønderbo Kirke,
Horsens • Søndermarks kirken, Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh.
Timotheuskirken, Valby • Timring Kirke • Tingbjerg Kirke • Toreby
Sogn, Nyk. F. • Tværkulturel Kirke, Gladsaxe-Herlev • Provsti Tyrstrup
Kirke • Tåstrup Nykirke • Vejleå Kirke, Ishøj • Vekso Sogn • Vesterbo
Sogn • Viby Kirke, Århus • Vigerslev Kirke • Vindinge Sogn • Vor Frue
Kirke, København • Vor Frelses Sogn, Chr.havn • Vorgod Kirke
Værlose Sogn • Zions Kirke, Esbjerg • Ølgod Valgmenighed • Ølsted
Sogn • Aaby Kirke • Aarhus Bykirke • Aarhus Valgmenighed
Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift

Associerede medlemmer: ALIVE Frikirken Ølstykke • Bethel World
Mission Church • Champions Chapel • Chinese Church in
Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the Rock • Den
Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke
St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab,
Kbh. • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors • Immanuel Farsi
Fællesskab • International, Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries
Living Word Empowerment Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk
Kristent Fællesskab • International Christian Community • Int. Evang.
Kirke, Skanderborg • Mar Mari's Assyriske Menighed • Myanmar
Christian Fellowship • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry
DK • Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St Alban's Anglican
Church • Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark
Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. sognepræst Inge With Johannesen (formand) • Partnerkoordinator Clement Dacht (næstformand) • Landsleder Krista Rosenlund Bellows • Tidl. lærer Henry Holm Hansen • Kirketjener Abel Zemhret Kidane • Sprogglærer Hanne Thinggaard • Revd. Smitha Prasadham Diplomingeniør Joseph Zahr

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk • Tryk: Color Print A/S, Mors
Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 4 – december 2022